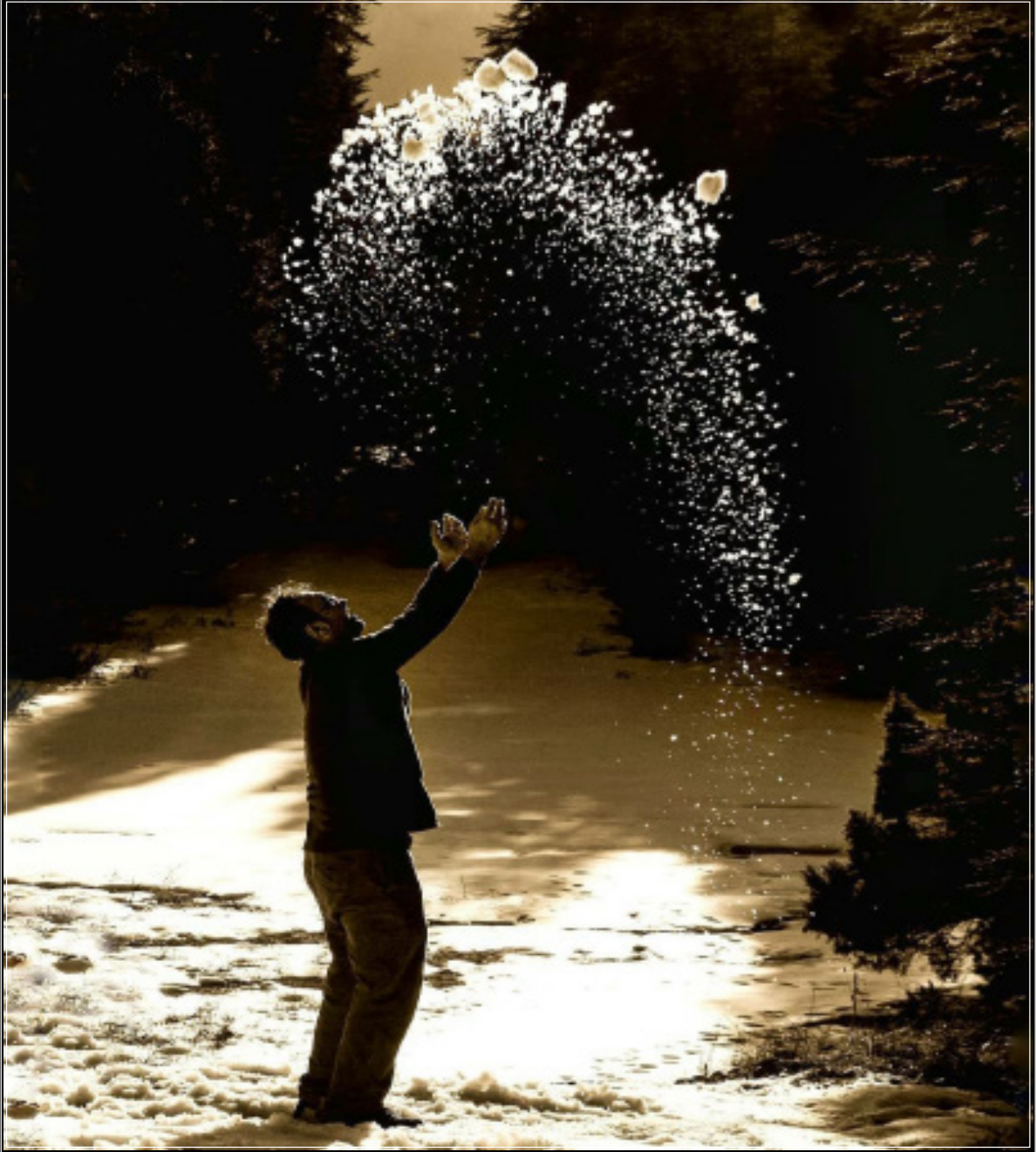

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Kaygusuz Abdal ↻ İsmail Kutlu Özalp ↻ Fikret Görgün ↻ Tacettin Şimşek
↻ Osman Selvizade ↻ Musa Serin ↻ Mehmet Pektaş ↻ Sivaslı Aşık Abdullah
↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Ramazan Demirtaş ↻ Yasin Şen ↻ Leya Yıldırım
↻ Halit Yıldırım ↻ Yaşar Özden ↻ M. Nihat Malkoç ↻ Hanifi Yılmaz
↻ Zekeriya Çakabey ↻ Osman Gazi Turaç ↻ Ali Parlak

48. Sayı Şubat 2022

❖ Mehmet Pektaş

Elektriği Mumla Aramak

-İsparta'da bizzat yaşadığımız dört günlük elektrik kesintisinden ilhamla-

Sabah gözlerimizi karlı bir güne açtık. Kar ki ne kar! Bir taraftan lapa lapa iniyor, bir taraftan gök gürlüyor. Kıyamet mi kopuyor diye interneti bir kurcaladık. Ara sıra olurmuş böyle şeyler. Hatta bizim buralarda eskiler böyle havalara için kar kopuyor dermiş. Kar kopadursun elime çayımı aldım camın kenarında huzur içinde şu güzelliği seyrediyim dedim. Daha çayımdan ilk yudumu aldım almadım, bizim ufaklık "Baba baba!" diyerek hemen yanımda bitti:

"Ne oldu oğlum, ne bu telaş?" dedim.

Parmağıyla yukarıyı işaret etti. Başıma geleni anlamıştım. Kar çatıdaki çanak anteni kapatmış, kanallar gitmişti. Ufaklığın çizgi film keyfi yarım mı kalsın? Çıkıp çanak anteni temizlememi istiyordu.

"Çayımı içip çıkayım." dedim. Oğlanın gözleri doldu. En sevdiği çizgi filmi, Kaptan Pengu'yu kaçırmak istemiyor.

"Hay kaptanına da Pengusuna da..." diye söyleyerek kapiya yöneldim.

Hanım arkamdan:

"Bardakla nereye gidiyorsun?" demese çay bardağı ile çatıya çıkacağım. Çatıya açılan dar pencerenin başına geldim. Önce kafamı sokacak oldum olmadı, ayağımı atacak oldum, olmadı. En sonunda sırtımı pencereye dönüp kafamı geriye doğru uzattım. Çatının üstünde karların içinde emekleye emekleye antene ulaştım. İyi kötü anteni temizleyip geldiğim yoldan yine emekleye emekleye dar pencereyi buldum. Bu defa önce kafamı sokup içeri süzülecekken dengemi kaybedip paldır küldür boş su bidonlarının, yoğurt, peynir kutularının arasında daldım.

Eve geldim, bir çay daha doldurayım dedim, çay bitmiş. Çaycının altına biraz daha su koyup düğmesine bastım. "Çıt" diye bir ses geldi. Çaycının ışığına baktım yanmıyor.

"Allah Allah ne oldu ki buna?" dedim. Açma kapatma düğmesini birkaç defa açıp kapattım. Tık yok. Fişi çekip taktım, olmadı çaycıyı başka prize taktım. Faydasız. Sonra da her Türk erkeğinin yapacağı şeyi yaptım, elime tornavidayı aldım.

O sıra hanım gördü:

"Ne yapıyorsun sen?" diye çıkıştı. Arkasından ufaklık belirdi:

"Baba televizyon!"

"Oğlum daha yeni temizledik, yine mi çatıya çıkartacaksın beni?" dedim.

"Elektrik gitti baba." dedi. Şaşkınlık işte. Lambaları yoklayınca elektriğin gittiğine emin olduk.

Çor çocuk birbirimize bakıştık. İlk defa mı elektrik kesintisi görüyoruz canım?

"Birazdan gelir." dedi hanım.

"He he gelir." dedim gayet rahat ve sakin.

Çocuk mızıldanmaya başladı:

"Baba bu elektrikler ne zaman gelecek?"

"Oğlum gelir şimdi." dedim.

Of puf diyerek gitti. Saatler geçti, bizim elektrik yok. Yollar iyiden iyiye kapalı. Hiç olmazsa şu arabanın üstünü temizleyeyim, dedim.

Hanım:

"Çıkmışken bir de ekmek al." dedi.

Giyinip kuşanıp çıktım dışarı. Kar diz kapağında, elime küreği alıp kapının önünü açmaya başladım. Ben bir taraftan açıyorum, o bir taraftan yağıyor. Sonunda pes ettim. Fırının yolunu tuttum. Ekmek kalmamış iyi mi? Oradan çıkıp üç harfilere girdim, onlarda da yok, tost ekmeği, sandviç ekmeği bile kalmamış. Az ilerde bir fırın daha vardı. Tabana kuvvet karlara bata çıka oraya doğru yürümeye başladım. Az ileride dediğim fırın meğer epey aralıymış. Biz hep arabayla gelip gittiğimizden bize az ileride gelirmiş. Yörüğün, sakalının ucuyla gösterip "İştacık burası" dediği yere iki saatte gidilmiş, eliyle "Dahacık şorda" diye gösterirse iki günde ancak gidilmiş. Bizimki de o hesap. Az ilerideki fırın da kapalı. "Fırın da kapanır mıymış?" diyerek yokuş aşağı başka bir fırına yollandım. Yolun çoğunu kaya kaya gittiğimden bu yolculuk fazla zor olmadı. Buralarda durum daha vahim Yol boyunca kara saplanmış birkaç arabaya el attım. Yol üstünde bir kapalı halı saha vardı, o da kardan çökmüş.

Ekmeğe kavuşmuştum. Yol boyu gördüğüm manzaralar gözümü korkuttu. Bir değil üç ekmek aldım. Ne olur ne olmaz! Fırından çıkıp evden tarafa baktım ki ohoo şehrin bir ucu. Yayan yapıldak varılacak gibi değil ama başka çare de yok. Yürü Allah yürü, yürü Allah yürü. Hava karardı, telefonun şarjı bitti. Evdekiler merak etmiştir.

Zor bela apartmana ulaştım. Ayaklarım su içinde. Karanlık merdivenlerden tırmandım. Kapıyı tıklattım. Kapı açıldığı gibi içeri daldım. Üç çocuk birden bacağıma sarıldı

“Baba baba baba!” Ne oluyor demeye kalmadı. Karanlıkta birisi belirdi:

“Hoş geldim minnoşum. Yerim ben seni. Oh!” deyip yanağımdan bir makas aldı. Ardından:

“Ayy Hasan Abi! Ne işin var senin burada!” diye çığılığı bastı.

Çocuklar da bir anda ayrılıp kaçıştılar. Bu defa şaşırma sırası bendeydi:

“Aa Neriman Hanım kusura bakma valla. Yanlış geldim. Ekmek ister misin? Buyur.” deyip elimdeki ekmeklerden birini uzatacak oldum. Kadın kızgın, ben mahcup... Arkamı döndüğüm gibi evden çıktım. Ayakkabılarımı koltuğumun altına alıp bizim katı buldum. El yordamı ile ayakkabıları ve kapıyı yokladım, bizim eve geldiğime emin olduktan sonra kapıyı tıklattım. Olayın şokundayım ya kapıyı tıklarırken “Kim o?” diye seslenmişim. Kapı açıldı.

“Bizim ev değil mi?” dedim. Elimle etrafı yoklayıp:

“Mualla sen misin?” diye sordum. Evet, bizim ev.

Çorapları kapı önünde çıkarıp elimdeki ekmekleri bırakmak için mutfığa girdim. Hanım, çocuğun doğum gününden kalan mumları yakmış. İçerisi loş. Ocağın üstünde fokur fokur sular kaynıyor. Boşa dememişler, dervişin fikri neyse zikri odur diye. Kulağımda Kemal Sunal’ın “Kız Gülo çabuk suyu ısıt!” sözü çınladı. Bu su boşa kaynamaz, dedim kendi kendime. Mumlar da cabası.

Mualla’ya kaş gözle ocaktaki suları gösterdim. Hanımın fikri daha başka yerde olduğundan “Tüp neden boşa yanıyor?” diye kaş göz ediyorum sandı.

“Ne yapsaydım ya? Donacağız, hiç olmazsa evin içi biraz ısınsın.” diye sesini yükseltti.

“Olmazsa çay falan demleriz diye şey ettiydim. Neyse elektrik de gelir zaten şimdi.” dedim.

“Ne gelmesi be! Saat kaç oldu? Bu elektrik üç beş gün gelmez.” diye kestirip attı.

Bu sırada bizim ufaklık da görüldü:

“Baba elektrik ne zaman gelecek?”

“Ne bileyim oğlum ben!”

Mum ışığında birbirimizin tabağına kaşık sala sala romantik bir akşam yemeği yedikten sonra hava iyice soğumaya başladı. Üstlerimizi birkaç kat giyindik, ayaklarımıza üst üste çoraplar geçirdik, battaniyelerin altına girdik. Ha şimdi gelir, ha az sonra gelir diye diye gece yarısını ettik.

Yatma vakti geldi de geçti bile. Evde ne kadar yorgan battaniye varsa örtüydük. Örtüydük ama içimiz üşüyor. Bir türlü uyku tutmuyor. Kalkıp paltoları, kabanları giydik, öylece yattık. Gece boyu ben uyanırsam Mualla’yla ufaklığı, Mualla uyanırsa da ufaklıkla beni kontrol ediyordu. Acaba yaşıyor muyuz diye...

Sabah ilk iş elektrikleri kontrol etmek oldu. Yok. İyice acıkmasak yataktan çıkmayacağız. Bereket versin evde piknik tüpü varmış. Ocağın üstüne güğümü koyup kabanlarla kahvaltı masasına oturduk. Bir gözümüz de buzluaktaki malzemelerde. Erimeye başlamış mı başlamamış mı bakıp duruyoruz. Kendi dolabımızla iş bitmiyor. Annemle babam köye gitti, evleri bize yürüyerek 10 dakika var yok. Onların dolabı da bize emanet. Telefonu arabada şarj edip annemlerin alt komşusunu aradım. Komşularda yedek anahtar var. Dolaba bakmalarını rica edeceğim. Telefon kapalı. Onların da şarjı bitmiş olmalı.

Ev soğudukça soğuyor. Atalarımız “Sakla samanı gelir zamanı” demişler. Bodrumun bir köşesinde duran soba aklıma geldi. Hangi odada soba bacası var diye odaları gezmeye başladım. Hiç bir odada soba deliği yok. Mutfak balkonunu sonradan içeri aldığımızdan köşede küçük bir cam dikkatimi çekti. Hemen aşağı fırladım. Tornavida, keser, çekiç ne bulduysam getirdim. Hanımla çocuk, bir köşede titreşiyor. Bana ne yardım edecek halleri var, ne karşı koyacak halleri...

Elimi hohlaya hohlaya camı çatlatarak da olsa sökmeyi başardım. Bodrumdaki sobayı eski bir dostumu kucaklar gibi sımsıkı kucakladığım gibi eve getirdim. Tavan arasından üç beş parça da odun buldum. Sıra geldi yakmaya. Sobayı bir türlü tutuşturamadım. Kibriti yakıyorum, tam kovanın içine gelirken sönüyor. Bir daha bir daha derken kutu bitti, soba yanmadı.

Yahu bunun başka bir usulü mü var yoksa? Sobanın sağını solunu kurcalamaya başladım. Altta bir delik var. Acaba buradan mı yakılıyordu? Yardım almayınca bu işin olmayacağını anladım. Bir fotoğraf çekip Facebook’a attım. Üstüne de “Bu zimbirtı neresinden yanıyordu?” yazdım. Tok açın halinden ne anlar demişler. Millet benimle dalga geçmeye başladı. Birisi diyor, sobayı kaldır, alttan tutuştur. Birisi diyor, borunun ucunu bul oradan yak. Birisi diyor, ayrı yere ateş yak, sobayı üstüne oturt. Bir başkası, etrafına ateş yak, içi de tutuşur. Yorumların içinde en aklıma yatanı bizim eski öğ-

rencilerden Serkan'ınki oldu: "Hocam, kemre iyi yanar, yer kemresi varsa atın bi dene içine." Hanıma döndüm.

"Mualla, kemre lazım. Evde kemre var mı?"

Hanım dişleri takırdayarak:

"Ooo dadada neneyiyimiş?" dedi.

"Yanıcı bir şey galiba. Evde bulunan bir şeyse ver de yakalım diyecektim." dedim.

"Yoyoyok!" dedi.

Bereket, hemen birkaç sokak altımızda kömür-cüler sitesi var. Mualla'ya:

"Bu kemre neyse ondan bulalım. Değilse donacağız. Ben gidip kömürcülere bir sorayım." dedim. Karlara bata çıka kömürcülere vardım.

"Kemre bulunur mu?" dedim. Adam bastı kahkahayı. Gülmekten bana cevap bile veremedi. El işaretiyle içerden birini çağırdı. Beni işaret ederek karnını tuta tuta yanımdan uzaklaştı. Diğer adam:

"Buyur gardaş." dedi.

"Kemre lazım bana. Yer kemresi olursa daha iyi." dedim. Bu adam diğerine göre daha ağırbaşlıydı.

"Bu zamlar yüzünden kömürü bırakıp kemre satmaya başlaycaz bu gidişle zaten." dedi.

"Yok mu şimdi kemre?" dedim. Adam ters ters baktı, benim ciddi ciddi kemre almak için geldiğimi anlayınca:

"Sen kemrenin ne olduğunu biliyon mu ortak?" dedi.

"Yanıcı bir şey herhalde..." dedim.

"İyi yanar, iyi." diye başını salladı

"Markete mi sorayım, yok galiba sizde?" dedim.

Adam:

"Kemre ne biliyon mu?" dedi.

"Ne?" dedi.

"Hayvan dışkısı" dedi. Yüzüne bön bön bakmaya devam ettiğimi görünce:

"Dışkı, bildiğin dışkı! Tezek yani." dedi.

Bak şu Serkan'ın ettiğine biz de onun yorumunun peşine düşüp kömürcüler sitesinde tezek aradık. Kömürcü yine de insanmış, derdimi dinledi. Elime biraz kuru odun, biraz çıra, bir de lastik parçası verdi. Sobayı nasıl yakacağımı tarif etti. Eve vardım, bizimkiler iyice kendilerinden geçmişler, sesleri solukları çıkmıyor. Hemen kömürcünün öğrettiği şekilde sobayı tutuşturdum. Soba gürül gürül yanıyor. Az sonra pop pop etmeye başladı ki sormayın gitsin. Hanımla çocuk, battaniyenin altından çıktı, üstümüzdeki kat kat elbiseleri çıkardık. Sobanın başında sıcaktan pelte gibi mayıştık. Bir de çay demledik, sobanın üzerine ekmekleri

sıraladık. Keyfimiz keyif.

O gün mutfak hamam gibiydi. Sıcaktan bunaldık, kapıları pencereleri bile açtık. Şimdi en büyük derdimiz buzdolabıydı. Malzemeler hafif hafif kendini salmaya başlamıştı. Sabaha nasıl olsa elektrik gelir diyerek mutfaka serildik, yattık. Sabah uyandıığımızda yine ilk iş elektriği kontrol etmek oldu. Sonra da dolaba koştuk. Malzemeleri acilen bir yere götürmek gerekiyordu.

O sıra köyden telefon geldi. Annem arıyordu. Telefonu bir komşunun arabasında az da olsa şarj ettirmişti. Buzdolabının durumunu merak ediyordu. "Yollar açılırsa yarın gelmeye çalışalım. Onca malzeme var. Bir işe yaramaz." dedi. Telefonu kapattıktan sonra şu komşuyu bir daha arayayım belki telefonunu şarj etmiştir, dedim. Annemgilin komşusuna ulaşmayı başarmıştım. İşin ilginç her yerde kesilen elektrik o binada kesilmemiş.

"Kurtulduk!" diye öyle bir bağırdım ki gören sanki ıssız adadan kurtulduk sanacak. Hemen dolaptaki malzemeleri topladık, doğruca annemlerin evine gittik. Medeniyete kavuşmuşuk. İki gün de burada kaldık. Perşembe 16:00'da giden elektrik ha şimdi gelir ha birazdan gelir diye pazar akşamı 20:00'de geldi. Ertesi gün ev döndük.

Niyetim sobayı bir süre daha sökmek, şöyle sobanın başına oturup keyif çatmaktı. Sobanın sıcaklığı başka şeye benzemiyordu. Sıcağı kemiklerinde hissediyordu insan. Ertesi sabah, yine sobayı yakmaya niyetlendim. Şöyle üstünde ekmek kızartıp tereyağını da sürüp güzel bir kahvaltı yapacaktım. Uzuneşek oynarken söylediğimiz bir tekerleme vardı: "Bizim köyün imamı alttan verir samanı, üstten çıkar dumanı..." diye. Rüzgârı hesap etmeyince bizim durum da tam tersi oldu, ben üstten ateşi verdikçe, alttan duman bastı. Camları açtık, olacak gibi değil. Ortalık kör duman oldu. Öksüre öksüre içim dışıma çıkacak. Bildiğin zehirleniyoruz. Son çare kovayı kaldırıp camdan atacakken hanım, bir sürahi suyla yetiştı. Dördüncü sürahiyi getirmeye giderken tehlike geçmişti artık. Son sürahiyi elinden aldım, kafamı soba kovasına doğru uzatıp suyu tepemden aşağı döktüm. Ohh!

Biraz kendime geldikten sonra bilgisayarın başına oturdum. Az sonra Mualla bir bardak çayla geldi. Beni harıl harıl yazı yazarken görünce:

"Hayırdır ne yazıyorsun?" dedi.

"X kuşağı için soba yakma klavuzu yazıyorum. İnternete yükleyeceğim. Benim durumuma düşen olursa faydalanır belki." dedim.